

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו והבינו הנה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 602

משכיל לדוד

פרשת תצוה - זכור

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

כשיש ממי ללמוד - יש מה לתת

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שבין זית זך כתית
למאור להעלות נר תמיד". (שמות כ. כ)

לשון הכתוב "ויקחו אליך", ואומר דרשני, שהרי את השמן הזה היו צריכים להביא לצרכי גבוה, להדלקת המנורה, אם כן לכאורה היו צריכים לכתוב "ויקחו לי" שמן זית זך, כפי שאכן כתוב בפרשת תרומה "ויקחו לי תרומה", ולא ויקחו "אליך".
ועוד. בשולחן ערוך (אורח חיים רלא, א) נאמר: בכל מה שיהנה בעולם הזה לא יכוון להנאתו אלא לעבודת הבורא יתברך, כדכתיב (משלי ג, ו) "בכל דרכיך דעהו". ואמרו חכמים (אבות ב, יב) כל מעשיך יהיו לשם שמים, שאפילו דברים של רשות; כגון האכילה והשתיה וההליכה וכל צרכי גופך יהיו כולם לעבודת בוראך או לדבר הגורם עבודתו.

וצריך להבין, היאך אפשר לדרוש מאדם להיות כולו מרוכז בכל מחשבותיו רק בבורא עולם בבחינת (משלי ג, ו) "בכל דרכיך דעהו". הרי אדם הוא קרוץ מחומר וכיצד יוכל לחשוב כל היום רק על הבורא יתברך. ועוד, אדם אשר גר עם היצר הרע בכפיפה אחת, היאך יוכל להתגבר על רצונותיו הטבעיים ולהתגבר על כל תאוותיו.

ואף גם, אדם שהוא עשיר גדול ועובד כל היום ומשקיע את כל שעותיו וזמנו כדי לשפר את עסקיו ולהגדיל את הרווחים שלו, איך נדרוש ממנו להבין שכל מה שיש לו שייך להקדוש ברוך הוא, ושלא יאמר כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה (דברים ת, יז). הרי זה בלתי אפשרי שבכל המצבים שנמצא בהם האדם בעולם הזה נדרוש ממנו שהכל הבל הבלים ואין בו ממשות.

ובחסבר הענין נראה לומר לענ"ד: ישתבח שמו של הקדוש ברוך הוא, שאינו בא בתרעומת כנגד שום אדם, וכפי גודל כוחו של האדם הקדוש ברוך הוא מנסה אותו, ואינו מנסה ח"ו את האדם מעל כוחותיו. וכבר הביא בזה קש"ת מרן בעל ה"בית ישראל" זיע"ע מגור בשם מרן החידושי הרי"מ זיע"ע, להסביר את מאמר חז"ל (גיטין סה.) אין עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג, כי לא נותנים לאדם נסיון מהשמים אם אינו יכול לעמוד בו ולהתגבר עליו.

ואף גם אמרו על הפסוק (תהילים קמו, טז) "הנותן שלג כצמר", אם ה' נותן שלג, אזי הוא גם נותן צמר להתחמם מפני השלג. ברם, לאדם נראה שהנסיון גדול מאוד ואין לכך סוף, כל זאת מכוח הציור שמצייר היצר הרע לאדם שהנסיון הוא גדול, כדי להביא אותו לידי ייאוש ח"ו.

וכעת נבין את הרעיון של "ויקחו לי תרומה", ורש"י ז"ל אומר "לי - לשמי". באשר כבר הסברנו כמה פעמים דעיקר נתינת התרומה צריכה להיות בנדיבות הלב, בביטול ובהכנעה, ובהרגשה שכל מה שיש לאדם זה שייך להש"ת ואין לאדם כלום מעצמו, וכי חיותו וגופו ונשמתו היא של הקדוש ברוך הוא, בבחינת "הנשמה לך והגוף פעלך".

על כן מה שהאדם נותן להקדוש ברוך הוא, צריך להיות לשמו, מכיון שהכל שייך להקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (תהילים כ"ד א') "לה' הארץ ומלוואה". ואף גם נתינתו של האדם צריכה להיות בלב שלם, דהרי הקדוש ברוך הוא בוחן לבבות ויודע היאך ניתנה המתנה שהיא בעצם שייכת להקדוש ברוך הוא, וכל נתינתו לאדם היתה רק על תנאי.

ברם עלינו לדעת, כי לזה נצרך תנאי מסויים ומיוחד. כלומר, אין די במה שאדם נותן תרומה, אלא הוא צריך גם לקחת את עצמו תרומה לה'. בבחינת מה שאמרו חז"ל (במ"ד י"ח ג') על הפסוק "ויקחו קורח", שלקח את עצמו לצד אחד וכו', כך גם כאן; ויקחו לי תרומה, פירושו שיקחו אף את עצמם ביחד עם התרומה. דהיינו, שנתנית התרומה תהיה במסירות נפש גדולה שתעשה רושם על התרומה, שכל הרוואה את התרומה הזאת מרגיש שנתנה במסירות נפש.

מכל האמור רואים שהקדוש ברוך הוא דורש דרישה עצומה מהאדם, וכתוצאה מכך עומד האיש הישראלי ותמה; האם בכוחו בכלל לעמוד בנסיון הגדול והנורא הזה של ביטול הרצונות במסירות נפש עד כדי שיקח את עצמו. על כן, מטעם זה אומר הקדוש ברוך הוא למשה "ואתה תצוה. ויקחו אליך", כלומר בכדי שבני ישראל יגיעו למדרגה של ויקחו לי, שיקחו אף את עצמם במסירות נפש לכל עבודת הקודש, ויבטלו מליבם את הרצונות הגשמיים, צריך ראשית כל שיהיה "ואתה".

ובביאור הדבר. ראשית כל, בני ישראל צריכים ללמוד ממך שאתה המשפיע הרוחני, על ידי כך שאתה מלמד אותם תורה ויראת שמים. שכן, כיון שהם רואים אותך בעבודת הקודש, הרי שהם לומדים ממך איך להיכנע לפני, ואיך עליהם לעבוד אותי במסירות נפש עד שיעזבו בעצמם למדרגה של ויקחו לי. ולא עוד, אלא שאצל משה רבינו יראת שמים היא מילתא זוטרתא (ברכות לג.), ואז הוא יכול ללמד אותם. כל זאת משום, שבראותם דמות קדושה שעובדת את ה', הרי הם לומדים ממנו ומושפעים ממנו בעבודת ה', כי הוא לקוח אל ה', ואז גם הם יהיו לקוחים אל הש"ת. ועד כדי כך שנכנסת בליבם התלהבות אש קודש להיות אף הם לקוחים אל ה' בכל לבם ובכל נפשם.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת תצוה - זכור ט' אדר תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
17:03	17:20	17:22
18:15	18:12	18:14
18:55	18:52	18:54

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקא

יד - רבי שם טוב בן רבי יצחק וואלדי	ט - רבי מאיר פינטו זיע"א
טו - רבי צבי הירש קייזנבורג,	י - רבי יחיאל דהאן
מח"ס קב הישר	י - רבי גרשון אשכנזי (עבודת הגרשוני)
טז - רבי פנחס מנחם אלתר,	יא - רבי שמואל שטראשון (הרש"ש)
האדמו"ר מגור	יג - רבי משה פיינשטיין, מח"ס אגרות משה

"ועשית אתה קטרת ריחן מעשה ריחן מבוטח טהור קודש".
(שמות ל. לה)

שבחים רבים נקשרו במצות הקטרת הקטורת בבית המקדש, ולא רק במעשה הקטרת הקטורת על גבי המזבח בפועל, אלא אף באמירת פרשת הקטורת בלבד, הפליגו חז"ל בסגולת אמירתה האוצרת בתוכה זכויות רבות ושכר עצום, בעולם הזה ובעולם הבא.

במדרש תנחומא (תצוה טז), אנו מוצאים את המאמר הבא:

"אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: מכל הקרבנות שאתם מקריבים לפני, אין חביב עלי כקטורת..."

במדרש מבואר שהמעלה המיוחדת שיש בקטורת על שאר הקרבנות שמקריבים בבית המקדש, היא מחמת כך ששאר הקרבנות באים הם בגין מעשי חטא, לכפר על חטאי הכלל והפרט, מה שאין כן בהדלקת המנורה ובהקטרת הקטורת שהם באים אך ורק בכדי לעשות נחת רוח לפני השי"ת.

התנא הא-להי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, פותח צוהר מאלף כדי ללמדנו כמה גדולה היא מעלת אמירת הקטורת, וכך מובא בזוהר הקדוש (פרשת יקהל, בתרגום ללשון הקודש):

"אמר רבי שמעון: אם בני האדם היו יודעים כמה חשובה היא מעלת הקטורת לפני הקדוש ברוך הוא, היו זהירים בה ונוטלים ומעלים כל מילה ומילה ממנה על ראשם ככתר של זהב. וכל מי שרוצה להיות נוהר ומשתדל בדבר זה, צריך להתבונן במעשה הקטורת, ואם יכוין בה בכל יום - יהיה לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסתלק המוות ממנו ומן העולם, וינצל מכל הדינים שיש בעולם הזה, מדברים רעים ומדינה של גיהנם ומדינים של מלכויות זרות".

ובמקום אחר (זוהר חדש, סז) מעיד רבי שמעון בר יוחאי ואומר, שדבר זה הוא גזרה קיימת לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמתבונן וקורא בכל יום את מעשה הקטורת, ינצל מכל מיני כישופים שיש בעולם, ומכל פגעים רעים ומהרהורים רעים ומדינים רעים וממות, ולא ינוק כל אותו היום כי הסטרא אחרא אינה יכולה לשלוט עליו".

חשוב עם זאת, לציין את ההערה שבסוף דברי הזוהר הקדוש: "וצריך שיכוין בו..."

ואני ערב

רבי משה בן מכיר - שלפי עדותו של הרב חיד"א - היה מ"רבנן קדישי קשישאי בעיר הקודש צפת תובב"א, והוא היה ריש מתיבתא בעיר עין זיתון אשר בגליל", מאריך בחשיבות מעלת אמירת הקטורת, והוא מוסיף

ומציין ש"החושש עליו ועל נפשו, ראוי הוא להשתדל בכל עוז בענין הזה ולכתוב כל ענין הקטורת בקלף כשר, בכתבה אשורית, ולקרות אותו פעם אחת בבוקר, ובערב, בכונה שלימה, ואני ערב..."

"וגורם לנו ברכה והצלחה בכל מעשה ומשלח ידיו, ומעשיר ואינו בא לידי עניות הזהיר בו, כאשר מצינו בכהנים המקטירים אותו שכל כהן שזכה בו פעם אחת לא הוצרך להקטיר בו פעם שניה. וכן יהיה הענין למי שמדקדק בקריאתו בכל יום כראוי, בבוקר ובערב, יזכה להרוחת מזונותיו בלי ספק".

על מקור הסגולה לעשירות, אנו למדים ממעשה הקטרת הקטורת בבית המקדש, שהיא היתה מעשרת (בשין ימנית) את הכהן המקטיר אותה. מטעם זה תיקנו חז"ל שכל כהן שהקטיר בבית המקדש את הקטורת פעם אחת, שוב אינו יכול להשתתף בפייס שהיו עורכין בכל יום, וכך היה הממונה מכריז לכלל הכהנים שהיו במקדש: "חדשים לקטורת בואו והפיסו".

חז"ל הקדושים למדו זאת מסמיכות הפסוקים "שימו קטורה באפק וכליל על מזבחך", ובסמיכות לכך נאמר "ברך ה' חילו". ומכאן דרשו חז"ל, שגם אמירת סדר הקטורת גורמת לעשירות, לפי שהעוסק בתורת קטורת - מעלה עליו הכתוב כאילו הקטיר קטורת וזוכה גם לסגולתה.

ואכן רבינו אהרן מלוניל מציין בספרו "ארחות חיים" שיש מקומות שבהן נוהגים לומר במוצאי שבת את סדר פייס הקטורת, והוא גם מטעים את המנהג הזה שהוא לסימן טוב "לפי שפטום הקטורת הוא מעשיר כל המתעסקים בה, ואפשר שהזכרתה גם כן מעשיר".

מנהג כזה היה נהוג גם בפרובינצא שבצרפת, אלא ששם היו מקדימים לומר את הפיוט "אין כא-להינו אין כאדונינו" לפני אמירת פייס הקטורת. טעם נחמד לכך כותב רבי יהודה בר יקר (רבו של הרמב"ן) בספרו "פירוש התפילות והברכות", מערכת מוצאי שבת:

"לפי שלא יטעה אדם לומר כי כוח הקטורת הוא להעשיר, באנו לרמוז, 'ה' מוריש ומעשיר', ולכן אומרים תחילה אין כא-להינו, מי כא-להינו, אתה הוא א-להינו שהקטירו אבותינו לפניך את קטורת הסמים. ופירושו, ממי כח הקטורת... באותו סגנון התנבא גם בעל ה"נודע ביהודה",

אלא שהטעם לאמירת הפיוט "אין כא-להינו" - שהובא כדי לחדד את חובת ההודאה להשי"ת שהעושר והחיל מאיתו יתברך - לא הניח את דעתו של החיד"א, כמו גם עצם הסגולה שהוא מפקפק בכוחה להעשיר על ידי אמירתה בלבד, וכך הוא כותב ("מחזיק ברכה". מח, ב):

"בכל זאת לא נחה דעתי בדברי הנודע ביהודה, לא בטעמו לאמר אתה הוא שהקטירו - יען אמרו אתה תושיענו ולא בפירושו אין כא-להינו. ואעיקרא הא דמעשר באמירה לבד, הגם שכתבוהו הארחות חיים והביא דבריו אבודרהם, יש להרהר עליו".

סגולה אחרת באמירת הקטורת, אנו מוצאים בספר "תשובות והנהגות", לענין זוג שלא זכו להיפקד בפרי בטן, והמחבר מציין בפניהם סגולה ששמע וקיבל מזקני ירושלים:

"שיכתוב על קלף פרשת הקטורת עם כל הברייתא, ויאמר שני פעמים ביום, ויקרא המקרא בנגינות וטעמים דווקא, וכל הברייתא יאמר במתניות". ובעזרת השי"ת יזכה לישועה וימלאו משאלות לבו לטובה. בחסדי שמים החלים הבחור כליל בארה"ב והקים משפחה לתפארת.

la parution d'un nouveau joyau de Torah

Le Kéréme David
sur les Pirke Avot

C'est avec
une grande
joie que
nous vous
annonçons!

Le Kéréme David
sur les Pirke Avot

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

היצר מטעה

ויש להתבונן מדוע נעשה איסור זה של לשון הרע מופקר כל כך בעיני בני אדם. ונראה שיש לכך כמה סיבות, אצל האנשים הפשוטים הסיבה היא כיון שאינם יודעים כלל שאיסור לשון הרע הוא גם בדבר אמיתי. ולבני תורה שיודעים שיש בכך איסור, היצר הרע מטעה אותם באופנים אחרים, או שהוא מחליט בדעתו שאותו אדם הוא חנפן, ואומר לו היצר שמצוה לפרסם את החנפים והרשעים. או שאומר לו שהוא בעל מחלוקת, ומותר לדבר עליו. או שמטעה אותו בהיתר של 'בפני שלשה', או 'בפני האדם עצמו', שיש בכך אופנים מסוימים שיש בהם היתר, [ובדרך כלל אין היתרים אלו נכונים].

רמז לבית המקדש במצות המנורה

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שבון זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד" (שמות כז. כ)

כתב בעל הטורים: "כתית"

בגימטריא ארבע מאות ועשר

וארבע מאות ועשרים, רמז לבית

ראשון ושני שעמדו - הראשון ארבע מאות ועשר, והשני ארבע מאות ועשרים, שבהם תהיה נוהגת הדלקת המנורה. והוסיף בספר תולדות יצחק (פרשת תצוה), ש"למאור" זה רמז למקדש השלישי שיתקיים לעולם כמו שמסיים הפסוק "נר תמיד".

נראה לפי זה להסביר, מדוע היונים רק טמאו את השמנים ולא הרסו את בית המקדש לחלוטין. אלא שרצונם האמיתי היה לפגום בבית המקדש השלישי שאמור להתקיים לעולם. וכיון שבית המקדש השלישי יגיע רק אחרי שיתקיים מנין "כתית"

במקדש ראשון ושני שבהם תדלק המנורה, באו היונים וטימאו בזדון את המנורה וכיבו את נרותיה ורצו בזה לחבל במנין כתיית וממילא לפגום גם בבנין בית המקדש השלישי שיבוא רק אחרי שתתקיים ההדלקה של מנין כתיית.

וזהו הנס הגדול של פך השמן, שהחזירו ישראל את ההדלקה של המנורה והשיבו את מנין כתיית ובכך הצילו את בית המקדש השלישי, שיוכל להיבנות לעולמים בזמנו ובעתו ויישאר לעולמים.

כיון שזמנם של בתי מקדשות הראשונים תם, כמנין כתיית.

ולפי זה יש לתרץ את קושיית הבית יוסף (או"ח תר"ע) מדוע חוגגים את חג החנוכה שמונה ימים והרי ביום הראשון לא היה נס, כיון שפך השמן הספיק ליום אחד, ורק בימים הבאים דלקה המנורה בנס לעוד שבעת ימים. אמנם לפי מה שביארנו מובן שעצם מציאת פך השמן והדלקת המנורה ביום הראשון זה הנס הגדול שהציל את המקדש השלישי ונתן תקומה עולמית לעם ישראל וזה הרי היה ביום הראשון גם כן.

מן המעיין

המשכן - כשנצטוו להקפיד על תמימותם של הבהמות, הרי שבאה התורה והזהירה מפורשות: "כבשים בני שנה תמימים".

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי". (כח. ג)

נראה כי טעם שאמר ה' בה' פסוקים אלו ג' פעמים 'ואתה', כי בא לתת לו מעלה בג' דברים, והם נדבת המשכן בכללותיה אחד, ומלאכת המשכן וכליו ובגדי כהונה אחד, ועבודת בית המקדש אחד. ואמר ה' אליו כי הוא נוטל שכר כאילו הוא עשה הכל, כנגד הבאת נדבת המשכן אמר ואתה תצוה וגו', ואלו הם מביאין, והוא מה שגמר אומר 'ויקחו אליך', פירוש אני לך מצוה להביא והם יביאו אליך לעשות.

וכנגד מלאכת המשכן אמר 'ואתה תדבר אל כל חכמי לב', ובזה אינם אלא שלוּחֵיך. ודקדק לומר 'אל כל', כדי שכל המעשים שיהיו נעשים במשכן יהיו נעשים בשליחותך, וכאילו הוא עשאהם.

וכנגד עבודת בית ה' אמר 'ואתה הקרב אליך את אהרן וגו', שיבא ויעבוד בשליחותך, ולזה דקדק לומר אליך,

ולטעם זה מצוה ה' אל משה כל מעשה המשכן ומלאכתו ועבודתו לנוכח, כי אחר האמת עליו היא המצוה, אלא שצוה לו שהוא יצוה אחרים במקומו.

"ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולהפארת". (כח. ב)

האדם, מציין בעל "החינוך", נפעל לפי פעולותיו ואחרי מחשבותיו וכוונותיו. "והשליח המכפר צריך להתפיס כל מחשבתו וכוונתו אל העבודה. על כן, ראוי ללבוש בגדים מיוחדים אלה כשיסתכל בכל מקום שבגופו מיד יהיה נזכר ומתעורר בלבו לפני מי הוא עובד".

"ועוד, שיש בענין כבוד לבית ולעבודה, בהיות העובד מלוּבֵש בלבוש מיוחד לעבודה. וכבר כתבנו כי בהגדלת הבית ובמוראו, יתרככו שם לבות החוטאים וישוּבו אל השם".

"ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורים". (כח. יז)

בעל ה"כלי יקר" מצטט את דברי בעל "העקידה" שמצא רמז באבני החושן שהיו מקצתם יקרים ומקצתם זולים, לרמוז שיהיה לדיין שוה משפט של פרוטה כמשפט של מאה מנה.

"והיו שמות השבטים חקוקים עליהם כתולדותם, לרמוז שלא ישא פני איש, כקטן כגדול ישמעון. כאילו אין יתרון לגדול שבשבטים על הקטן שבהם, רק התולדה התלויה בשנים, וזולת זה הכל שווין. וזה רמז נכון".

"כבשים בני שנה שנים ליום תמיד". (כט. לח)

בפרשת פנחס (במדבר כח. ג). נאמר בפסוק: "כבשים בני שנה תמימים שנים ליום". ומפני מה לא נאמר אף כאן בפסוק המילה "תמימים"?

הרב "באר יצחק" זצ"ל, מבאר זאת על פי מאמר חכמינו ז"ל במסכת זבחים (דף קיב.). שם נאמר: "עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות". ומכיון שכך לא היה חל איסור להקריב קרבן שהוא בעל מום וכיוצא בזה.

ולפיכך כאן לא נזכר בפסוק "תמימים" - שהרי כאן עדיין מדובר בימים שלפני הקמת המשכן, ואז היה מותר להקריב אף בהמות שהם בגדר בעלות מום. ואילו בפרשת פנחס - לאחר שהוקם

מזרע קדושים
ו א ר א ל י ם
ב נ אחר בן
ב ש ו ל ש ל ת
ה מ ש פ ה
ה קדושה, הגאון

הצדיק המלובן רבי מאיר פינטו זיע"א.

חביבו של עטרת ראשינו הצדיק הקדוש מרן רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. חוליה מפוארת בשולשלת הזהב המעטיירה של משפחת פינטו, שזכתה להעמיד מתוכה ענקי רוח שהאירו חמה בקומתם והגיגו על עם ישראל בקדושתם ותפילותיהם הזכות במשך מאות שנים עד עצם היום הזה.

רבי מאיר פינטו זיע"א, נודע בשערים כאחד מגדולי התלמידי חכמים שהיו בקהילת מרוקו. מידת קדושתו ומעלת חסידותו היו לשם דבר, תפילותיו למען הכלל ולמען הפרט בקעו רקיעים והיה רבי מאיר זיע"א דומה בתפילותיו כעבד המתחנן לפני רבו. כל גדולי הרבנים במרוקו שהכירו בערך תורתו וקדושתו סרו למרותו וכיבדו את דבריו ופסקיו ההלכתיים.

רבי מאיר זיע"א, סבל במשך שנות חייו יסורים קשים. יסורים אלו, שאותם קיבל באהבה, היו רצופים ושזורים במסכת שלימה של עבודת השי"ת בקדושה ובטהרה.

על רום מעלתו של רבי מאיר זיע"א, ניתן ללמוד מעצם העובדה שמכאוביו הרבים לא הפריעוהו מעבודת ה' ומעסק התורה הקדושה, אשר בה הוא הניח את כל רעיוניו ומאוויו. בלימוד התורה הוא מצא נוחם לנפשו והיא היתה עיקר שעשועיו.

בני דורו שהכירו ברום מעלתו וביחוסו הטהור, השכימו לפתחו כדי לזכות ולקבל את ברכותיו. ברכותיו היו עושות פרי, וכמאמר רבותינו ז"ל "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים".

רבים מבני דורו היו משחרים לפתחו כדי לבקש ברכה וישועה לעניני הכלל והפרט. מה גם שייחוסו הרם כנצר למשפחת פינטו שהיתה ידועה בקדושתה וצדקותה, ובניה התפרסמו כמלומדים בניסים כמאמר הפסוק "ותגזר אומר ויקם לך", נתקיימו בהם דבר יום ביומו.

כ"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, הזכיר בפנינו בהתפעלות רבה, את העובדה שדודו הצדיק רבי מאיר זיע"א סירב לקבל טיפולים רפואיים, כאלו שהיו יכולים להקל מעליו את סבלו ומכאוביו הרבים. אך מכיון שהטיפול הרפואי היה כרוך - על פי השגותיו הקדושות והטמירות של רבי מאיר

זיע"א - בוותור מה על גדרי הקדושה שהוא עצמו נהג בהם, הוא סירב לקבל את הטיפול הרפואי והעדיף לסבול עד סוף ימיו בייסורים קשים, וזאת בכדי שלא לבטל אחת מהנהגותיו הקדושות.

כזה היה רבי מאיר זיע"א.

ועוד שמענו ממו"ר שליט"א: "סיפר לי דודי הצדיק רבי מאיר פינטו זיע"א, שקודם הסתלקותו בירך רבי חיים זיע"א את כל בניו ובני משפחתו, וביניהם את בנו רבי משה אהרן זיע"א, ואמר לו כדברים הללו: "הנה ימים באים יקום גוי אכזר ויכלה חצי מכרם ה', ואם זכותי לא מועילה ולא מסוגלת לבטל הגזירה טוב מותי מחיי ולא אראה ברעת עמי. אבל אם אהיה בעולמות העליונים אפעל משם לביטול הגזירות".

ואכן, ביום י"ז באלול תרצ"ט החלה המלחמה האיזומה, בה נרצחו, נשרפו והומתו ששה מליון יהודים בגין היותם יהודים. בשל כך עטה רבי משה אהרן זיע"א על עצמו שק ואפר, עד שחלפו חמש שנים, שאז פסקה המלחמה".

רבי מאיר התגורר באותה דירה יחד עם אחיו הקדוש רבי רפאל פינטו זיע"א, אשר ביום י"ב בשבט תש"מ נכנסו רוצחים לביתו, ורצחו אותו על מיטתו - ה' ינקום דמו. רבי מאיר ידע ברוח קדשו את זהות הרוצח - שהתגורר בסמיכות לדירתם - אך חשש להביע זאת בפומבי. רבינו הגה"צ רבי דוד שליט"א ביקש ממנו לגלות את הרוצח שרצח את אחיו רבי רפאל זצ"ל הי"ד. אך רבי מאיר זיע"א השיב שאינו רוצה לגלות את הדבר, ורק בשעה שיקראו קריאת שמע ליד מיטתו בעת הסתלקותו, אז בדיוק יתגלה הרוצח. וכך הוה.

כ"ק מו"ר שליט"א, מוסיף ומספר:

"זכיתי לשמש בקודש במשך החודש האחרון את דודי כ"ק רבי מאיר פינטו זיע"א, עד שנסתלק לישיבה של מעלה, וזכיתי לסגור את עיניו הקדושות. בלילה האחרון קודם שנפטר קרא לי ושאלני: האם אתה רואה מה שאני רואה? וכאשר ענית לי לו בשלילה, הוא התפלל".

"כמו כן, כמה שעות קודם פטירתו בירך אותי שאתחנן באותה שנה, ואכן נתקיימה ברכתו. ואף גילה לי ממש סודות נוראיים על קדושת אבותינו הקדושים זיע"א".

"זכיתי לטפל בקבורתו ורכשתי חלקת אדמה שבה הוא נקבר יחד עם אחיו הצדיק רבי רפאל זצ"ל בעיר קזבלנקא. חבל על דאבדין ולא משתכחין".